

ISRAEL MOT ENDENS TID

I disse dager fyller staten Israel 58 år. Etter 2000 år i landflyktighet kom Israel tilbake til det gamle landet sitt og ble en ny nasjon blant verdens andre nasjoner. Det skjedde ikke uten komplikasjoner. Da den engelske kolonimakten trakk seg ut og de israelske nasjonale lederne så vidt hadde undertegnet dokumentet for statens dannelse, sto seks arabiske nasjoner klar til å innvadere den nyfødte staten, drepe den og kaste restene på havet.

Men Israel kjempet for livet og seiret mot overmakten. Som ved et Guds under ble staten Israel født gjennom ild og blod og oppfylte eldgamle profetiske utsagn og ga håp til de millioner av forfulgte jøder i resten av verden.

Nesten 60 år har gått siden den gang men Israels problemer synes å forbli de samme på tross av en rivende utvikling på alle områder ellers.

Fiendebildet det samme

Forholdet mellom araberstatene og Israel er stort sett det samme som før. Med unntak av Jordan og Egypt er de arabiske nasjonene over hele verden i opposisjon til Israel. Den muslimske verden er forent på ett punkt: Hatet til det jødiske folket er dypt rotfestet i hver muslims hjerte. Og det har blitt verre. Palestinerne utgjør en "torn i siden" på Israel og de bor nå omtrent midt iblant dem. I løpet av de siste årenes intifada har det vært 60 selvmordsbombere som har sprenget seg selv i luften for å drepe så mange jøder som mulig. Det var ille under Arafats tid med det er enda verre nå med Hamas som den palestinske selvstyremyndigheten. Vi kjenner til at deres hovedmål er å ta tilbake alt det land som de mener er arabisk og da må Israel ut.

Hamas er en terrororganisasjon som har blitt en terrorregjering og som brukes av de andre og militante islamske statene som en spydspiss i kampen mot jødefolket. Selv om Israel er så sterkt militært at det kunne knuse den palestinske våpenmakten, velger fortsatt den nyvalgte Israelske regjeringen å holde igjen. Det betyr at de viker fra skanse til skanse og ikke tar sikte på å løse selve konflikten men bare angriper symptomene. Dette gjør at Hamas og de andre terrorgruppene kan fortsette sine angrep på den Israelske staten og sivilbefolkningen der.

Fortsatt mangel på respekt fra verden

Det synes å være åpenbart at Israel er villig til å gå meget langt for å få anerkjennelse og respekt fra resten av verden. Mange av deres handlinger og politiske trekk er motivert ut fra denne tanken. Vi tenker her på tilbaketrekkingen fra Gaza, en handling som mange både i og utenfor Israel advarte sterkt imot. I dag ser vi at Gaza har blitt et terroristrede hvorfra det skytes tusener av raketter mot sivile mål i Israel. Den kortvarige ros som Ariel Sharon fikk i FN den gangen er nå blåst bort av stormen av de militære tiltakene som måtte settes inn mot de militante islamistenes rakettbatterier på Gazastripen. Verdens nasjoner har vanskelig for å trykke Israel til sitt bryst. Bortsett fra Amerika og noen kanskje noen få andre nasjoner, holder verdens nasjoner Israel på en armlengdes avstand. Viktigheten av oljeleveransene fra den arabiske verden er langt viktigere og det gjelder derfor å stå på god fot med dem enn noe annet.

Interne konflikter mange og dype

Israel er én stat med et mangfold av nasjonaliteter. Jødene er en rase men jødene er likevel veldig ulike etter 2000 år i diasporaen. Mange russiske jøder snakker ikke hebraisk og kulturen fra Øst og Vest-Europa, Etiopia og Amerika er så forskjellig at man godt kan si at Israel må være det folk i verden som har et enormt potensial for konflikt. Det finns sterkt religiøse grupperinger som likevel utgjør et mindretall. På samme måte som millioner av jøder er helt verdslige og har helt andre målsettinger for livet en de religiøse. For ikke å snakke om de fattige i landet. Jesus sa at de fattige ville de alltid ha iblant seg og det er en sannhet som sees i dag. Dette problemet er som en voksende

kreftsvulst som staten må gjøre noe med og jeg tror de vil nå ta fatt i det. Men det er langt mer alvorlige konflikter som syder i undergrunnen. Det finns tusener av frustrerte og desillusjonerte jøder som er svært utilfreds med den utvikling nasjonen har tatt i de senere årene. Det er de som ikke lenger har tiltro til det politiske systemet, som gjør forskjell mellom staten og det jødiske folket. Det er disse som er mot å gi bort mer land til araberne, som sier at landet tilhører det jødiske folket. Dette er den store konflikten som etter hvert vil tilspisse seg og dele folket i to.

Israel presset på mange områder

Jeg tror at Israel etter 58 år som selvstendig stat nå opplever sin hittil største krise. De indre konflikter sammen med det ytre presset vil sette den nye regjeringen på en hard prøve. Det var å ønske at statens ledere ville forstå at deres eneste håp er i Abraham, Isak og Jakobs Gud. Men jeg tror at det ennå er et stykke frem. Men mens vi venter og følger spent med på deres vei fremover mot den messianske tiden, vil vi sikkert se at Israel rir av den ene stormen etter den andre. Inntil et visst punkt. Bibelen forteller oss at "når det hellige folks makt er fullstendig knust, skal alle disse ting fullendes." (Dan 12:7) Jeg tror også at tiden for guddommelig intervensjon nærmer seg. Den tid da Mikael, den store fyrsten som verner om Israels folks barn, skal stå frem. (Dan. 12:1)

Hva kan vi gjøre?

Mens vi venter på disse at disse ting skal fullendes må vi fortsette med å elske dem, tale vell om dem og be for dem. Allerede nå forstår Israel at de eneste som virkelig bryr seg om dem, er de evangeliske kristne. Vi kan bygge opp tilliten og så rekke dem en hånd med både praktisk og åndelig hjelp. Vi gjør dette fordi vi vet at fra dette folket kom Guds ord til oss. Frelsen kom også til oss fra jødene idet Jesus fra Nasaret var en ekte jøde av Davids hus og ætt. Vår og verdens fremtid avhenger at det som skjer med jødefolket for det 1000-årige fredsriket skal komme via dette folkets frelse og hele verden skal få del i den fred som verden ikke kan gi. Vi ønsker Guds velsignelse over Israel når de nå går inn i fremtiden.

Torolf Karlsen, forkynner